

Ashkelon

O plimbare la sud de Parcul National Ashkelon - de Mos Nicolae cu epilog de Hanuka 2014.

Am fost in Parcul National Ashkelon intr-o minunata insorita sambata de iarna.

Ne place sa revenim mereu in acest loc, cautam locuri in care mai putina lume ajunge, si de fiecare data ne incarcam bateriile sufletelor.

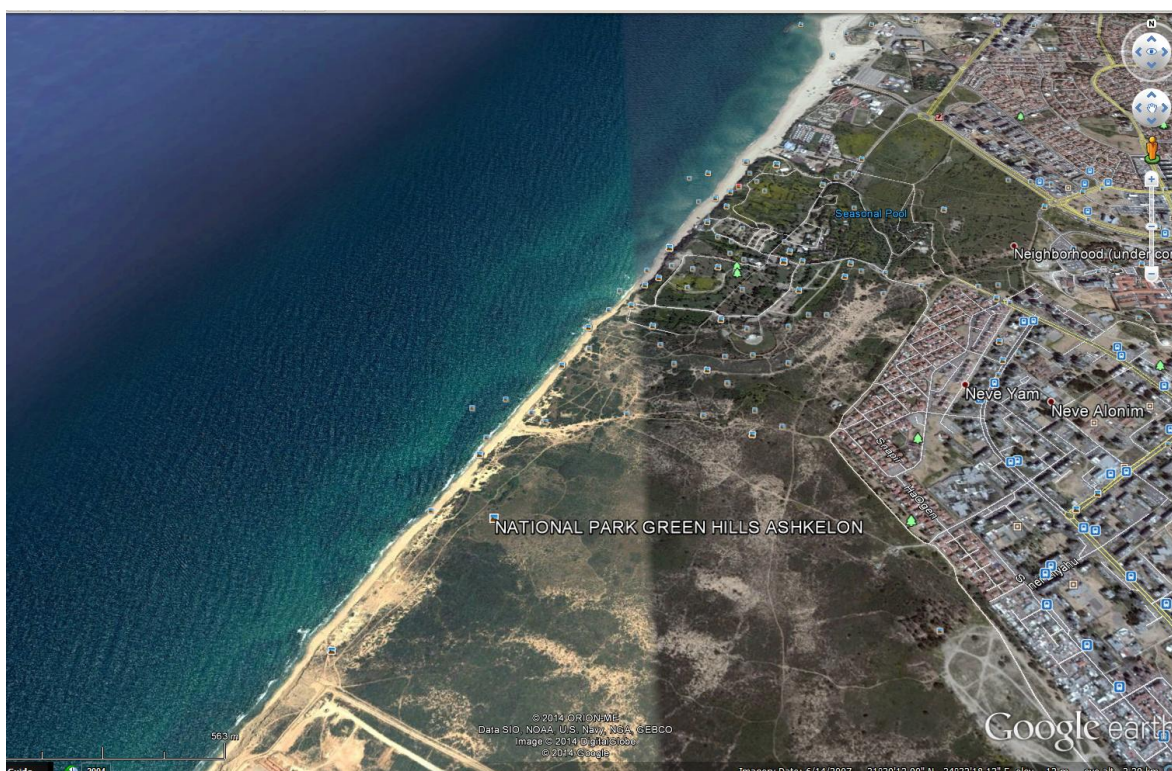
Plouase foarte mult cu o saptamana in urma in regiune. Ne asteptam sa vedem verdeata exploziva, si insetati de ceea ce ne lipseste aproape tot anul, am plecat la vanatoare de flori muguri frunzulite, inarmati modest cu telefoane ce stiu sa si fotografieze.

Gusti, catelul nostru, desigur era in al noualea cer.

Introducere

Ashkelon are istorie lunga, existenta ii este determinata in primul rand de pozitia de pe coasta sud-estica a Mediteranei, la rascruce de drumuri si vanturi in vele. Parcul National Ashkelon e o fasie de pamant inghesuita intre mare la vest, oras spre est si nord, si terminalul portului de carburanti la sud.

Ashkelon e si la o aruncatura de bat de Gaza (sau de racheta dinspre Gaza spre Ashkelon).

Eu percep acest parc ca pe un amestec de "oferte". Extremitatea nordica e parc de agrement pentru cei ce doresc acces comod la plaja, baie in mare, iar apoi se pot retrage in locuri amenajate pentru a se bucura in grup mare sau mic de un grill si de manele.

Doua modeste muzee in aer liber prezinta parte din antichitatile excavate, un complex prezinta perioada elenistica, altul o asezare neolitica-calcolitica (in care s-a gasit intr-un cimitir uman si o faimoasa mumie de caine – vedeti articolele si documentarele din National Geographic).

Un amfiteatru reconstruit gazduieste concerte.

Cel mai bine ma simt in sa in afara partii amenajate a parcului.

Pornind de pe tarm spre continent, ma pot bucura de amestecul de istorie si natura specific acestui loc.

Cu fata spre mare vad vapoarele ce isi asteapta randul in fata porturilor aducand carburanti si marfuri. In imediata apropiere vezi pescari singuratici, tuciuiri de la anii si zecii de ani in soare. Nu le place prezenta plimbaretilor, joggerilor, copiilor care se harjonesc.

De obicei ma feresc sa ma apropiu de ei, dand respectul cuvenit linistii de care au nevoie.

Plaja cu nisip placut, nici prea aspru, nici prea fin, e plina de comori – scoici si melci din cand in cand... cate un ciob de ceramica ... cate un colt de marmura alba ... Si in asemenea momente imi pierd firea si imi intorc privirea spre faleza nisipoasa ce se ridica nu departe de valuri. Si acolo incepe lumea mea.

In faleza ce se destrama, se scurge-sfarama istoria locului, roasa de vanturi si valuri.

Cetatea cruciata se intinde de-a lungul plajei, in varful falezei, gata-gata sa se prabuseasca peste ea.

Tone de cioburi de ceramica. Vase de lut, toarte, bucati de tigle, piatra poroasa folosita si refolosita.

Coloane de marmura intregi, elenistice, ca niste enorme degete aratatoare intinse pline de repros spre trecerea timpului. Doua mii de ani. Ruinele fortaretei cruciate. O mie de ani.

Si asa cum piatra de constructie romana din zona Sarmisegetuzei a fost refolosita in constructiile de pana la o mie de ani mai tarziu (vezi biserica de la Densus), asa se vede si ca la constructia fortaretei cruciate, ce se intinde foarte mult de-a lungul coastei si inspre interior au fost refolosite elemente din constructiile grecesti. O alta mie de ani mai tarziu erau inca refolosite in satul al-Majdal Asqalan, care astazi e doar o ruina inghitita de vegetatie.

Plimbarea

Ruinele acestui sat arab parasit, precum si gradinile lui salbaticite sunt locul preferat pentru plimbarile noastre in aceasta regiune.

Roscovi, curmali, vita salbaticita, smochini si maslini batrani, rodii si ici-colo urmele cate unei cladiri sunt presarate in acest minunat teritoriu, marturii ale unei asezari rurale in floritoare. O clima relativ blanda si umeda, imediata vecinatate a marii au contribuit cu siguranta la o viata buna a locuitorilor de mult disparuti (Sau nu chiar asa de mult?- vezi informatia de pe wikipedia).

Am hotarat ca de aceasta data sa ne plimbam de-a lungul vail torentului ce se varsa in mare (wadi in araba si ebraica). Trebuia sa ne bucure cu multa vegetatie proaspata, avand in vedere ca plouase abundant cu putine zile inainte. Nu am gresit.

Stuf

Rhynchospora urias

Totul era viu, tamarindul inflorit,

smochinul dadea frunzulite noi:

Totul mustea de viata, de apa, culoarea ne orbea.

O varietate nemaipomenita, mediteraneana a vegetatiei, in cel mai frumos moment al ciclului de viata.

O vulpe ne-a taiat calea pe carare, o aparitie cocheta, vesela, cu coada lunga bogata, stufoasa.

Noroc ca Gusti, preocupat de mirositul gandaceilor, nu a vazut-o, altfel ne-am fi petrecut jumatate din zi cautandu-l prin vizuini.

Un timp am umblat deasupra torentului, privind inspre vale atat cat ne permitea jungle careo invadea.

Spre norocul nostru erau putini plimbareti galagiosi in zona.

La un moment dat am dat de un tanar ce umbla pe fundul torentului in mare forta. Am schimbat cateva cuvinte, asa cum se face intre turisti cuminti, ("ai caine? Noi da, sa nu ni-l pape!" – "ai nevoie de apa?") afland de la el ca ploile au scos la iveala ruine care merita vazute. Ne-a recomandat sa coboram in wadi.

Am fost convinsa ca tanarul e un singuratic cautator de comori pentru suflet si am hotarat sa-i urmam sfatul.

In locul in care terenul ne-a permis, am intrat in valea ce serpuia spre mare.

Din acest moment plimbarea in natura s-a transformat in plimbare in sit arheologic.

La fiecare cativa metri dadeam de cate o arcada pe jumătate dezgropată de ultimele ape ce au spalat valea cu furie, de cate o terasa, un dig – marturie a practicării unei agriculturi avansate, cine stie, poate fusesera si mori in aceasta vale. Iar pe fundul văii: ooo – ce nu era! De ce nu am venit cu sacul?! Doar era Mos Nicolae! Totul era presarat cu mii si milioane de cioburi, care mai mici care mai mari, si care strigau catre noi: "Iata-ne din nou la lumina dupa doua mii, o mie, o suta de ani". Toarte de vase, farfurii, tigle, cine sa le stiesi sa le mangaie si studieze!

Gura unui cuptor oare?

Comori peste comori, de care nimeni nu vrea sa ia cunostinta, o lume ingropata – oare voit?

Am gasit pana si capatul unei amfore, oare cine a depozitat ulei de masline in ea?

Pe masura ce inaintam spre mare, valea era tot mai deschisa, iar vestigiile erau mai usor de privit indeaproape, pana cand am ajuns la zidul surpat al cetatii cruciate, fata in fata cu marea. Apoi am iesit din tunelul timpului, din nou in ziua de azi, plaja, pescari, plimbareti – nestiutori de comoara care e pitita in dosul stufului.

Ne-am continuat plimbarea pe plaja,

apoi din nou inspre orasul zilelor noastre, spre est, prin vegetatie.

Cararea turistica marcata a fost o binevenita alternativa la cataratul prin noroaiele torentului, peste terasele surpate, destramate de vegetatie.

La un moment dat am revazut in departare turistul singuratic din wadi, de aceasta data studia ceva ce parea o harta topografica – sprijinit de un vehicol de teren neconventional, de culoare khaki, si alaturi de alti doi tineri "in putere" in uniforme pe care nu stiam sa le clasific. M-am bucurat sa-l vad si am dat sa ma apropii de cei trei muscolosi. Unul din cei cu uniforma stranie a latrat la mine poruncindu-mi sa nu ma apropii si a nu-mi bag nasul in treburile lor. Ofensata si sperziata, m-am conformat.

Multa vreme m-am si ne-am tot gandit cine ar putea fi cei trei. Era clar ca singuraticul cautator din wadi nu cauta cioburi ci cu totul altceva. Am tot dat cu presupusul: sa se fi pierdut un copil, sa fi fost ei paznicii rezervatiei planuind o restructurare a cararilor? Apoi am uitat de ei.

Epilog

Ne-am bucurat din nou de verdeata, apoi incet-incet am reintrat in cealalta realitate, cea de zi cu zi.

Au trecut trei saptamani de la acea minunata excursie.

Intre timp am avut parte de altele, nu mai putin placute.

A sosit si seara de Craciun, una ca oricare alta in Israel. A fost una din rarele seri in care s-a intamplat sa ascultam stiri, chiar daca doar cu jumatate de ureche.

Si iata ca mi le ciulesc in mijlocul unei stiri in care ni se aduce la cunostinta ca a fost descoperit si arestat un raufacator care fabrica si furniza bombe mafiei locale, crimei organizate. Bombe de dezamorsat pe sub masini, asa cum s-a intamplat acum vreo luna.

Ca actiunile lui au fost urmarite catva timp, si ca rezultat s-au gasit bombe ascunse de el in ... **Parcul National Ashkelon**. Imaginea de la TV – un flash cu dispozitive explozive ascunse in stuf, in vale nisipoasa – ah! recunosc locul!

Si astfel am inteles ce cauta singuraticul turist in valea torentului, ce era acel neidentificat vehicol de teren in culori cvasi-militare, cine erau latratorii musculosi in uniforme stranii, si de ce nu m-au lasat sa ma apropii de ei si de ceea ce or fi ei avut acolo, in masina.

Romanticul wadi continua sa fie décor pentru istorie. O istorie la fel de violenta si zbuciumata azi ca si acum saptezeci de ani, sau cinci sute de ani, sau o mie sau doua.

Cate povesti urate- mici si mari - ascunde si ingroapa sub tacerea vegetatiei un astfel de colt de rai...

<http://en.wikipedia.org/wiki/Ashkelon>

<http://www.posta.co.il/index.php/widgetkit/%D7%9E%D7%93%D7%95%D7%A8%D7%99%D7%9D-1/crime/4190-%D7%9E%D7%AA%D7%97%D7%AA-%D7%9C%D7%90%D7%A3>